

[Undervisningsministeren.]

Alder har følt Trang til at kaste sig over et Studium, der var betinget af Studentereksamen, og ved Hjælp af Kursus har gennemført denne Eksamen. Der kunde nævnes Hundreder af Eksempler paa Folk inden for baade Videnskab og Erhvervsliv, der har taget deres Studentereksamen gennem Kursus.

Nu kunde man jo, efter det jeg her har fremført, spørge, hvorfor der saa ofte har været sporet en vis Modstand mod Kursus, og hvorfor Kursus, hvad man ser ganske tydeligt af Lovgivningen, i saa mange Aar har været Stedbarn i tilskudsmæssig Henseende. Det tror jeg kun kan forklares derved, at der er en udbredt Følelse af, at Kursus konkurrerer med det normale Skolesystem, og det er dette Forhold, der er udtrykt populært i det Ord, som maaske mange vil have hørt: Studentersfabrik, og som understreger dette, at man paa en hastig Maade faar en saadan Student produceret.

Jeg saa, at den danske Statsradiofoni, naturligvis i den bedste Hensigt over for de unge studerende, havde lagt en Udsendelse til Rette, hvor man netop vilde vise de Kaar og Vanskeligheder, som de unge ofte har at kæmpe med, men hvor man havde anbragt Udsendelsen under Rubrikken: Studentersfabrikken, og det tror jeg ikke behagede de unge Kursister saa meget, fordi det netop understregede det, som har været ligesom et Øgenavn for Kursus i dette Land. Men naar en saadan Opfattelse har kunnet spores og ogsaa har gjort sig gældende med Hensyn til Tilskuddets Størrelse, har det Sammenhæng med, at der ogsaa blandt de kursussøgende findes Elever af en saadan Alder, at man maa sige, at de hører Skolen til og ikke normalt skulde gaa paa Kursus; det er naturligvis det Moment, som har skabt Vanskelighederne, dette, at man ogsaa blandt Kursisterne finder unge Mennesker, om hvem man ikke kan sige, de har den Modenhed, at de naturligt kan faa det Udbytte af det 2-aarige Kursus, som svarer til det, som de unge Mennesker i Skolen faar af det 3-aarige Gymnasium.

Herved rører jeg ved det, der er det væsentlige ved Kursusformen, at det er en Form, som opererer med den lidt større aandelige Modenhed hos Eleverne. Derfor kan Undervisningen nærmest gives i en vis Forelæsningsform og afholde sig fra det rene Lektierperi, idet man overlader til disse mere modne Elever selv at tage visse Ting op til eget Studium, saa det noget mere ligner det, vi kender fra Universitetet, end det, vi ellers kender fra Skolen. Hvis derfor

Kursus optager Elever af samme Alder som den, der normalt svarer til Skoleelevernes, er Formen for denne Undervisning ikke saa god, og saa kan man forstaa, at en Konkurrence af den Art, hvis den skal drives i større Stil, ikke vil kunne betragtes som heldig. Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg har den Opfattelse, at det virkelig logiske vilde være, at man satte en Aldersgrænse for Optagelsen paa Statens anerkendte Kursus, ligesom man har det for Optagelsen paa Seminarierne.

Derved vilde man ganske klart sondre mellem de to Undervisningsformer; de to Undervisningsformer vilde staa med deres fuldt afgrænsede Særpræg, og saa vilde den særlige Form for Konkurrence falde bort. Jeg har ved en Forhandling med ledende Kursusmænd i Ministeriet ventileret en saadan Ordning, men det viste sig ved de Indvendinger, der blev gjort, at den stødte paa Vanskeligheder. Den ene var den, at der faktisk ikke er Gymnasiedækning over hele Landet, saa man virkelig kan sige, at de unge i den Alder vil kunne tilfredsstilles ved de bestaaende Skoleformer. Den anden er, som det er paavist over for mig, at en Aldersgrænse vil komme til at ramme de daarligst stillede Hjem mest, og det maa erkendes, at i Hjem, hvor det kan være en meget stor Byrde at holde en Søn eller Datter til Studierne, vil den mindste Udsættelse, navnlig i Tider med Arbejdsløshed, som f. Eks. i 30erne, mindre naturligvis i de Tider, vi har nu, kunne føles som en Byrde. Jeg tror alligevel, at man før eller senere vil komme ind paa en Ordning som den, jeg her har skitseret.

Jeg har set den Tanke fremsat af Adjunkt Ebbesen, at man her i Hovedstaden skulde indrette et Aftengymnasium, som tog Sigte paa at gennemføre et Artiumkursus i de normale 3 Aar, men altsaa om Aftenen, saaledes at unge Mennesker, som har Arbejde om Dagen, i Løbet af 3 Aar og uden den Forcing, som de 2 Aar medfører, kunde gennemføre deres Studentestudium. Jeg synes, at Tanken er rigtig; jeg vil se, hvad der kommer ud af den, og se de Kræfter, der staar bagved, men jeg stiller mig sympatisk til den, fordi man gennem dette 3-aarige Gymnasium, som Aftengymnasiet vil være, vil afbøde Vanskelighederne for de unge Mennesker, der jages igennem et 2-aarigt Kursus, som de paa Grund af deres Alder i Virkeligheden ikke har Modenhed til.

Men saa længe Spørgsmaalet ikke kan siges at være helt klart afgjort, kan man godt forstaa, at en af de Maader, hvorpaa man har villet sikre, at Kursusstudenterne med